

reflexions, però tot fou endebades. Les lletres i els números no m'agradaven. Tota la meva atenció i afeció estava concentrada a la música.

Malgrat la meua indolència per complir els deures escolars, no deixà mai de prestar-me tota la seva atenció i quan vaig sortir del col·legi per entrar al món del treball no estava preparat com els altres, però sí que amb la seva constància i bonhomia tragué bastant partit d'aquest alumne que mai no l'oblidarà.

La darrera vegada que el vaig veure fou al col·legi de Castellar del Vallès.

Llavors, jo complia el servei militar a la Banda de Música del Regiment de Vergara n.º 57 de guarnició a Barcelona i la contractaren per amenitzar la festa de Sant Antoni Abat en aquella població. En una de les folgances el vaig anar a veure. L'alegria que tingué és inexpressable. Tot foren preguntes... Quin instrument tocava. Qui eren els meus mestres. Aquells galons que portava quina categoria significaven dintre la música, i no es cansava de preguntar i preguntar... M'ensenyà tot el col·legi. M'explicà com ho tenia organitzat per donar cap a les classes de dia i de nit...

El que no m'explicà..., però que jo comprendí, fou el perquè en parlar-li del col·legi de Sabadell i de la colla de generacions que havia gaudit del seu mestratge, el rostre se li entristia i la veu prenia un to d'enyorança que trencava el cor...

Havien transcorregut, en un moment, gairebé dues hores i vaig haver d'acomiar-me per tornar a l'obligació. En voler-hi besar la mà... l'entretirà i m'abraçà... Sense saber-ho, aquell era el "darrer adéu" a l'home que tant estimàvem i que als qui el tractàrem i rebérem les seves ensenyances mai no se'ns esborrarà el seu record. Eren les 4 de la tarda del dia 17 de gener de l'any 1923.

Aquest escrit ha estat basat en un treball realitzat pel Pare Marià del Tura Prat i Hostench, Sch. P. publicat al núm. 28 de SENDA el mes de maig del 1962.

cinema

Per CINE CLUB SABADELL

HA MORT

MELVIN DOUGLAS

El dia 4 d'agost ha mort a New York l'actor Melvyn Douglas, les principals actuacions del qual ens són força desconegudes, atès que s'esdevingueren cap els anys trentes i quarantes i no s'ha reposat la major part de les seves pel·lícules. Es va dedicar al cinema durant 50 anys.

El seu veritable nom fou Melvyn Hesselberg i va néixer el 5 d'abril del 1901 en el si d'una família russo-alemanya. Era fill d'un important compositor i inicià la seva carrera d'actor en el teatre, on debutà als 22 anys en "The Merchant of Venice", de William Shakespeare. Dins el món del teatre arribà a tenir un cert èxit i no fou fins als 30 anys, quan ja tenia una considerable experiència, que no entrà al món del cinema. El seu primer film fou AS YOU DESIRE ME (1931, COMO TÚ ME DESEAS), dirigit per George Fitzmaurice. Aviat es destacà com un bon actor de comè-

El primer "Oscar" de Melvyn Douglas: HUD.

Melvyn Douglas i Greta Garbo rebent instruccions de Lubitsch durant el rodatge de NINOTCHKA.

dia, treballant amb els millors directors en aquest gènere: William Wyler (COUNSELLOR-AT-LAW, 1933, EL ABOGADO), Ernst Lubitsch (ANGEL, 1937, I NINOTCHKA, 1939), George Cukor (A WOMAN'S FACE, UN ROSTRO DE MUJER, i TWO-FACED WOMAN, LA MUJER DE LAS DOS CARAS, ambdues pel·lícules de l'any 41), Elia Kazan (SEA OF GRASS, 1947, MAR DE HIERBA), entre molts d'altres

Es una gentilesa de
MUNTADA

Subministres Industrials-Ferreteria-Bricolage
Ctra. de Barcelona, 222-228 - Tels. 710 07 91 - 710 08 66
Ca N'Oriach: Salenques, 11 - Tel. 716 20 12 - SABADELL

que se'ns fa impossible citar, ja que, encara que Melvyn Douglas accedí al cinema més aviat tard, la seva filmografia és de quasi bé un centenar de títols. Les seves característiques d'actor elegant i mesurat el convertiren en un conegut galant, tenint com a parella a actrius de la categoria de Greta Garbo -amb qui realitzà un treball inoblidable a NINOTCHKA-, Joan Crawford, Marlene Dietrich -amb qui vàrem poder-lo vaure ben recentment a la Filmoteca a ANGEL, un dels films de triangle (Dietrich/Douglas/Marshall) més meravellosos de Lubitsch-, Claudette Colbert, etc.

El 1952 es retirà del cinema i retornà al teatre, mitjà del qual provenia, on desenrotllà la seva tasca fins al 1962, en què retornà al cinema, per interpretar papers de secundari. Del seu treball en aquesta darrera època n'obté dos "Oscars", el primer el 1963, per la seva actuació a HUD (1963), pel·lícula dirigida per Martin Ritt, i el segon, concedit molt darre-rament, el 1980, pel seu treball a BEING THERE (1979, BIENVENIDO, Mr. CHANCE), d'Hal Ashby.

L'obtenció, en dos films de prestigi, d'aquests dos "Oscars", la justícia dels quals no volem pas discutir, posa altre cop en evidència l'etern menyspreu de què ha estat i és objecte la comèdia, el gènere més pròxim a la tragèdia i un dels més importants del cinema nord-americà, on Melvyn Douglas es féu mereixedor d'un reconeixement que la crítica oficial no li concedí. Més recentment, Jack Lemmon, un dels millors actors actuals de comèdia, no ha rebut cap distinció de l'Acadèmia pels seus excel·lents treballs a THE APARTMENT (1960, EL APARTAMENTO), IRMA LA DUOUCÉ (1963, IRMA, LA DULCE), THE FORTUNE COOKIE (1966, EN BANDEJA DE PLATA), AVANTI! (1972, ¿QUÉ OCURRIÓ ENTRE TU PADRE Y MI MADRE?) i THE FRONT PAGE (1974, PRIMERA PLANA), films tots ells del Billy Wilder de l'època de plenitud.

CINE CLUB SABADELL

CINEMA PER A JOVES

Conscients que cobrim un espai important a la ciutat dins el binomi cinema/educació (l'espai que correspon als noi i noies de 10 a 14 anys, a qui dediquem, des de fa ja set cursos, un cicle anual de cinema), som també conscients de l'espai que fins ara ha restat buit, el dels joves de 14 a 18 anys (B.U.P. i F.P.), edat per a la qual ningú no s'ha preocupat de muntar un treball regular d'educació cinematogràfica, atenent a la conflictivitat psicològica del món adolescent, és a dir, pensant tant en l'aspecte estrictament filmic com en els interessos concrets dels joves d'aquestes edats i intentant, en la mesura del possible, juxtaposar àmbdues coses.

Iniciar, però, amb la intenció de donar-li continuïtat, una tasca d'aquest tipus, requereix, abans de tot, una experiència en el terreny pedagògic i en el cinematogràfic, experiència que, poc a poc, hem anat adquirint al llarg d'aquests set cursos de cinema per a nois, dels quals ja parlarem en un altre número de "Quadern" (11, novembre-desembre 1979), en què bàsicament ens referim als criteris ideològics i programàtics de l'entitat en tot el que té a veure amb el ja esmentat binomi cinema/educació, criteris que no repetirem ara i que podeu trobar en l'esmentat article.

Ens hem proposat, doncs, començar aquesta feina i ho farem, en un principi, amb la modèstia pròpia d'una primera aproximació. A partir d'octubre, i fins al juny de l'any vinent, projectarem una sessió quinzenal pensada especialment per als joves, a una hora raonable (cap a les set del vespre). Els films escollits són títols que, en un moment determinat, van tenir una significació concreta en el desenvolupament de l'art cinematogràfic o bé que tracten te-

mes que poden resultar interessants als joves d'aquestes edats. Així, per exemple, la sessió inaugural serà CIUDADANO KANE (CITIZEN KANE, 1941), el film d'Orson Welles que revolucionà el llenguatge del cinema, i tenim pensat, també per aquest trimestre, TRISTANA (1970), un dels millors films de Buñuel, basat en l'obra homònima de Pérez Galdós, novel·la que donà lloc a una pel·lícula que mostrà que l'onirisme surrealista de Buñuel i el realisme galdosià no han de ser forçosament dos conceptes antitètics. Citem aquests dos títols, a l'atzar entre els que tenim programats, perquè creiem que exemplifiquen perfectament cada una de les dues tendències esmentades més amunt i sobre les quals, com queda dit, es basarà la nostra feina. Pensem entregar també -si no sempre, sovint- un comentari escrit a les sessions i fer col·loqui després de la projecció sempre que sembli aconsellable. La idea del col·loqui, impen-sable lògicament en nois d'edats inferiors, és convenient en el cas dels joves que ens ocupen, atès l'interès que pretenem que les pel·lícules escollides els despertin. No volem reconstruir la Història del Cinema ni apropar-nos-hi d'una manera rigorosament cronològica. Volem, senzillament, despertar-los -o mantenir-los- l'estimació per un art que continua essent el més incompres i menyspreat.

Ens hem volgut limitar aquí a informar de l'inici d'una de les nostres activitats, una activitat que hauria de convertir-se, dins d'uns anys, en important. Quan es doni això (bé cal esperar que es doni), serà el moment d'una reflexió més a fons, que deixem pendent, doncs, fins aleshores.

CINE CLUB SABADELL

 GADEA casa vostra